

Отъ този день очитѣ на Гочо и Кочо бѣха все къмъ висулкитѣ. Гледаха ги и преглъщаха.

— Дали сж изсъхнали вече? — попита единъ день Гочо.

— Какво? Ти да не искашъ да ги опиташъ? — засмѣ се Кочо.

— Че пѣкъ какво, да ги опитаме.

— Ами баба ти?

— Че нали и ние помагаме. Имаме дѣлъ въ тѣхъ.

— Ха-ха-ха! — Пѣкъ и какъ ще ги стигнешъ, Гочо?

— Лесна работа. Ти чакай само баба да излѣзе.

— Гочо, да не оставите портата отворена, да открадне нѣкой отъ соджуцитѣ.

— Нѣма, бабо. Не бой се! Ще ги пазимъ.

Но щомъ тя затвори портата, Гочо се втурна въ кѣщи.

— Сега ще видишъ, Кочо!

Той измъкна два стола, подпрѣ една до стената подъ суджукитѣ, прилепи другия до него, стѣпи на дветѣ седалища, и се подгърби.

— Качвай се на гърба ми, Кочо.

— Ама, Гочо!

— Хайде, хайде! По-скоро!

— Ами баба ти. . .

— Като не искашъ, ела ти. . .

Той скочи долу и мѣстото му зае Кочо. За единъ мигъ Гочо се покатери на гърба му, изпра-

ви се и устата му стигна до долнитѣ краища на соджуцитѣ. Улови единъ-два и внимателно огриза върховетѣ имъ.

— Еей, че сладко, Кочоооо. . . Не ти е работа! Чакай, и на тебе ще откъсна.

Когато слѣзе долу, Кочо хапна и сжщо ги намѣри, че сж чудо сладки.

Отъ този день щомъ баба Марийка излизаше и Гочо измъкваше столоветѣ. Скоро всички върхове бѣха изгризани, а на нѣкои се оголиха вече и концитѣ.

Единъ день баба Марийка се спрѣ подъ стрѣхата, загледа се съ кжсогледитѣ си очи и плесна ржце. — Бре Гочо! Бре Кочо! Я елате да видите чудо. Нѣщо каточе ли е яло соджуцитѣ.

Кочо пребледнѣ. Но Гочо се изстѣпи, погледна отдолу и се провикна: — А-а-а! Вrabцитѣ, бабо! Вrabцитѣ сж ги кълвали. . .

— Пущинитѣ! — развика се бабата. — Азъ се чудя защо цѣлъ день цвѣрчатъ по кѣщата!

— Отъ сега ние ще ги пазимъ вече, бабо.

— Вардете, вардете, чедо! Толкова трудъ! . . . Пуститѣ му vrabци! . . . Гарвани да ги ядатъ!

Но и съ добритѣ вардаци соджуцитѣ все се оголваха. Единъ день съседката попита весело баба Марийка: